

кога то азъ оздравяхъ и излязохъ изъ болницѣ тѣхъ, видяхъ пакъ Божій міръ, и из'едихъ ми доде на умъ, че за менѣ вече нѣма нищо въ този міръ Само Божія та сила мя удържа да не полудѣя. Азъ обичахъ музыка та, обичахъ общество то, а тука нищо такова нѣма, даже келейны тѣ разговори сѣ строго забрапени; съ никого освѣтъ съ духовникъ тѣ, неможешъ да поприказвашъ отъ душі. И тѣзи грѣшна страсть къмъ общество то бѣше толкози силна у менѣ, що то даже и до сега не можъ да остана самъ си, нѣщо като че ма смучи, нека ми ся да плача—вирвайте; даже по някога ронѣжъ

О. Анатолій си закры лице то съ рѣцѣ тѣ и ся замысли. Азъ мълчахъ.

—Моля ви ся раскажете ми нѣщо! Раздумайте ма! продума той подиръ няколко минути.

—Съ кѣкво да ва раздумамъ? Искате ли да погледате новий тѣ ми рисунѣкъ? Днесъ го начъртахъ.

—Само, за Бога, нѣма ли въ него нѣщо мірско?

—То е видъ тѣ на градъ тѣ Воло.

—Градъ? Не, нещѣ да го глѣдамъ Отъ това пѣкъ съ тозы подвигъ, захортува о. Анатолій, като продължаваше нишкъ тѣ на думѣ тѣ си,—ный ще достигнемъ райско щастіе. Тамъ, посрѣдъ ангелы тѣ въ стрѣнѣ тѣ на миръ тѣ, любовьтѣ и спокойствіе то, ный ще си починемъ най послѣ; нѣ кога? Господи! кога ще стане това? Страшно да ся помисли, ако съ цѣнѣ тѣ на такыва страданія не испунишъ миналы тѣ си грѣхове, и изново ся мѣчишъ съ адемы тѣ мѣкы—цѣла вѣчностъ Вѣчностъ! А че това е океанъ, една капка отъ кого то нече исчерпешъ за миліони години. Страшно!

Анатолій пакъ си наведе глава та.

—А то още демонъ тѣ мя смущава, продължаваше той бавно, замислено:—иска той да истрѣби и остана-